

Sygn. akt III AUa 1011/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Magdalena Budzyńska - Górecka
Sędziowie:	SSA Małgorzata Węgrzynowska - Czajewska SSA Michał Bober (spr.)
Protokolant:	Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2013 r. w Gdańsku

sprawy S. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji S. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII U 1753/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. W. odwołał się od decyzji, którymi organ rentowy stwierdził, że skarżący w okresie od 15.07.1998 r. do 31.12.1998 r., od 01.01.1999 r. do 20.09.2009 r., od 21.09.2009 r. do 03.01.2010 r. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (w tym emerytalnemu, rentowym i wypadowemu) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku odwołanie oddalił opierając swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Ubezpieczony S. W. od dnia 01.06.1996 r. prowadził na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej prowadzonej przez Burmistrza Miasta W., pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie usług remontowo-budowlanych. W dniu 4 stycznia 2010r. zgłosił on w organie ewidencyjnym zawieszenie wykonywania tej działalności z dniem 4 stycznia 2010r. Ubezpieczony dokonywał wpłat podatku w formie ryczałtu od przychodów

ewidencjonowanych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w poszczególnych miesiącach w latach 2001-2010 r., gdy osiągnął przychód od wykonanej usługi w ramach działalności gospodarczej. Prawomocnymi decyzjami Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził ustanie ubezpieczenia społecznego rolników w zakresie ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego oraz emerytalno – rentowego ubezpieczonego od dnia 15.07.1998 r. łącznie do 03.01.2010 r.

Ubezpieczony nie dokonał zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w spornym okresie. Zaskarżonymi w niniejszym postępowaniu decyzjami z dnia 30.06.2011r. nr (...) i z dnia 01.07.2011r. nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że S. W. w okresie 15.07.1998r. -31.12.1998r. oraz od 01.01.1999r. do 20.09.2009r., od 21.09.2009r. do 03.01.2010r. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (w tym emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu) z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Ponadto, stosownie do treści art. 12 ust. 1 cytowanej ustawy, osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają także obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu.

Z kolei, według art. 13 pkt 4 ustawy, osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Analiza akt niniejszej sprawy doprowadziła Sąd Okręgowy do wniosku, iż wnioskodawca w okresie od 15.07.1998r. do 31.12.1998r. oraz od 01.01.1999r. do 03.01.2010r. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą.

Jednocześnie, z prawomocnych decyzji Prezesa KRUS wynika, że we ww. okresach S. W. nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników. Nadmienić należy, iż zgodnie z informacją zawartą w aktach ZUS – do pozwanego wpłynęło pismo KRUS z dnia 11.03.2011r. dotyczące prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku/s w Gdyni, który oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji KRUS z dnia 20.04.2010 r.

Skoro więc w spornych okresach czasu ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników, to stosownie do cytowanego wyżej przepisu art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegał on z tytułu prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej obowiązkowo powszechnemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu i to od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia jej zaprzestania.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż ubezpieczony w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował samego faktu prowadzenia działalności gospodarczej w spornym okresie, a jedynie podnosił, że prowadzona działalność miała charakter dorywczy, w celu dorobienia. Ubezpieczony podnosił, że zryczałtowany podatek odprowadzał wtedy, gdy udało mu się osiągnąć zarobek za wykonaną pracę. Okoliczność, że podatnik osiągał dochód i wpłacał z tego tytułu zaliczki na podatek jedynie w poszczególnych miesiącach spornego okresu nie stanowi o tym, że nie wykonywał on działalności w pozostałych miesiącach spornego okresu.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że faktyczne niewykonywanie działalności gospodarczej w okresie oczekiwania na kolejne zamówienie lub w czasie ich poszukiwania, nie oznacza zaprzestania prowadzenia tej działalności i nie powoduje uchylenia obowiązku ubezpieczenia społecznego. Przedsiębiorca sam dysponuje swoim czasem przeznaczonym na wykonywanie działalności i może go wykorzystywać na bezpośrednie świadczenie usług, na czynności pomocnicze, wreszcie może swój czas wykorzystywać na sprawy prywatne (leczenie, sprawy rodzinne, urlop

itp.) Inaczej niż w przypadku stosunku pracy, prowadzący działalność sam sobie wyznacza zadania i je realizuje na własne ryzyko i odpowiedzialność. Inaczej mówiąc brak osiągania dochodów z działalności gospodarczej w sytuacji, gdy figuruje ona w ewidencji właściwego organu rejestrowego nie przesądza o tym, że nie jest ona faktycznie prowadzona.

W związku z powyższym stwierdzić należy, iż decyzje ZUS obejmujące wnioskodawcę obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej w okresach od 15.07.1998 r. do 31.12.1998 r. i od 01.01.1999 r. do 20.09.2009 r.; od 21.09.2009 r. do 03.01.2010 r. jest prawidłowa.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca zarzucając rozstrzygnięciu:

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233§1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, albowiem nie odniesiono się do dowodu w postaci dokumentu - pismo z inspektoratu Skarbowego w D. z 25 stycznia 2007 r. (uwierzytelnione tłumaczenie), z którego wynika, iż ubezpieczony w okresie od 04 lutego 2006r. do 28 września 2006r. przebywał w Irlandii, gdzie świadczył pracę, wobec czego nie mógł w tym okresie prowadzić jednoosobowej działalności gospodarczej w Polsce;

- naruszenie przepisów postępowania, tj art. 328 §2 k.p.c. przez nie wskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których Sad odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dokumentowi pismo z inspektoratu Skarbowego w D. z 25 stycznia 2007 r., co miało znaczenie dla wyniku sprawy;

- błędną wykładnię art.6 ust.1 pkt 5, art.12 ust. 1 w zw. z art.13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 2 ustawy z dnia 02 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej, wcześniej ustawy z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej poprzez przyjęcie, że wpis ubezpieczonego do ewidencji oznacza faktyczne wykonywanie przez niego działalności gospodarczej, co w konsekwencji powoduje powstanie obowiązku odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne.

W następstwie ww. zarzutów wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie odwołania i orzeczenie zgodnie z jego żądaniem względnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka skutkowałą oddaleniem odwołania przy czym zarówno sposób prowadzenia postępowania przez Sąd Okręgowy jak i uzasadnienie wyroku wymagają krytycznych uwag, które jednak pozostają bez wpływu na ocenę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Prawidłowe uzasadnienie orzeczenia w przedmiotowej sprawie powinno mieć za punkt wyjścia rozstrzygnięcie w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 07.12.2010r. w sprawie XV U 1948/10 z odwołania wnioskodawcy przeciwko KRUS oraz prawomocne decyzje w przedmiocie wyłączenia wnioskodawcy z ubezpieczenia społecznego rolników. Zarówno bowiem decyzja stanowiąca przedmiot zaskarżenia jak też ustalenia w jakich można się było poruszać w sprawie przedmiotowej są konsekwencją wskazanego wyroku oraz decyzji.

Jak wynika z akt ubezpieczenia wnioskodawcy w KRUS jako domownika rolnika, a nadto z przedmiotu postępowania w sprawie XVU 1948/10 rolniczy organ rentowy odmówił wnioskodawcy przywrócenia terminu do złożenia oświadczenia o kontynuowaniu ubezpieczenia społecznego rolników. Podstawą takiej decyzji było ustalenie, że wnioskodawca prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą w okresie od 01.06.1996r. do 03.01.2010r. a zatem nie spełniał warunków z art.5a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w brzmieniu obowiązującym do 01.05.2004r. do objęcia tym ubezpieczeniem. Jak wynika z oświadczenia pełnomocnika wnioskodawcy złożonego na rozprawie w dniu 07.12.2010r., działalność gospodarcza wnioskodawcy była prowadzona, lecz nie przynosiła żadnych dochodów. W konsekwencji wyrokiem z dnia 07.12.2010r. Sąd oddalił odwołanie, wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Stosownie do art.365 §1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia oznacza nakaz przyjmowania przez podmioty wymienione w art. 365 § 1 k.p.c., że w objętej orzeczeniem sytuacji faktycznej stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z sentencji wiążącego orzeczenia. (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie IV CSK 563/10 - LEX nr 864020) Powyższe oznacza, że Sąd był związany orzeczeniem w sprawie XVU 1948/10.

Sąd Okręgowy prowadząc postępowanie w sprawie nie tylko pominął obowiązek odwołania się do powyższych faktów, lecz pozyskał akta XVU 742/11 zupełnie innej osoby o tych samych danych personalnych (również sprawy przeciwko KRUS), z której z niewiadomych przyczyn przeprowadził dowód. Taki sposób prowadzenia postępowania nie może umknąć krytyce.

Nie zmienia to jednak faktu, że orzeczenie jest trafne, zaś naprowadzone powyżej fakty znajdują potwierdzenie we właściwych aktach, z których dowód przeprowadził Sąd Apelacyjny.

Dla uzupełnienia stanu faktycznego istotne jest także niewadliwe ustalenie Sądu okręgowego poczynione na podstawie akt ZUS, co do wydania przez KRUS prawomocnych decyzji wyłączających wnioskodawcę z ubezpieczenia społecznego rolników w spornym okresie w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Choć decyzje te nie korzystają z powagi wyroku, nie pozostają one bez znaczenia albowiem jak słusznie stwierdza Sąd Najwyższy Sądu Najwyższego: Sąd ubezpieczeń społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c. ani nie podważyła jej skuteczności w inny, prawem przewidziany, sposób. (wyrok z dnia 29.01.2008r. w sprawie IUK 173/07). Podobnie Sąd Najwyższy w sprawie I UK 376/07 (wyrok z dnia 10 czerwca 2008 r. OSNP 2009/21-22/295).

Skutkiem więc zarówno prawomocnego wyroku, jak też decyzji KRUS jest konieczność wzięcia pod uwagę tego, że wnioskodawca jest wyłączony z ubezpieczenia społecznego rolników z uwagi na prowadzenie działalności gospodarczej i w związku z tym posiadanie innego tytułu ubezpieczenia w całym okresie objętym sporem.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że nie sposób się nie zgodzić co do zasady ze stanowiskiem apelanta, iż prawa i obowiązki w sferze ubezpieczeń społecznych rodzi nie sam fakt zarejestrowania przedsiębiorcy jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą ale faktyczne prowadzenie tej działalności. Stanowisko to jest ugruntowane zarówno w judykaturze jak i w doktrynie i mija się z celem przywoływanie w tym zakresie bogatego orzecznictwa. Trzeba jednak zważyć, że z faktu zarejestrowania podmiotu jako prowadzącego działalność gospodarczą wynika domniemanie faktyczne jej prowadzenia. Określenie przez samego przedsiębiorcę daty rozpoczęcia działalności wpisywanej do ewidencji powoduje jedynie istnienia domniemania faktycznego, że ta działalność została podjęta oraz że jest prowadzona, jeśli odpowiedni wpis figuruje nadal w rejestrze.(tak np.: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 marca 2010 r. w sprawie IV CSK 371/09) Oczywiście więc uzasadniony byłby zarzut naruszenia art.2 (w związku z pominiętym art.14) ustawy o swobodzie działalności gospodarczej tudzież nie wskazanych aczkolwiek – jak należy się domyślać z argumentacji – art. 2 i 7 ustawy Prawo działalności gospodarczej gdyby Sąd faktycznie przyjął, że sam wpis do ewidencji skutkuje powstaniem obowiązku odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne niezależnie – jak się należy domyślać – od tego, czy działalność była faktycznie prowadzona. Z uzasadnienia Sądu – niezależnie od jego lakonicznej treści - nie wynika aby Sąd Okręgowy wyszedł z takiego założenia. Godzi się natomiast podkreślić, że domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej w stosunku do osoby zarejestrowanej we właściwych rejestrach jako przedsiębiorca funkcjonowało zarówno przed 20.09.2008r. tj. przed wprowadzeniem art.14a do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadzającą możliwość zawieszenia działalności gospodarczej jak też – tym bardziej – po zmianie przepisów. Godzi się natomiast zauważyć, że wnioskodawca nie zgłaszał zawieszenia działalności gospodarczej w okresie obowiązywania wskazanej normy, mimo, że – jak twierdzi – prowadził działalność wyłącznie w okresach rozliczania podatku w związku z prowadzoną działalnością tj. w grudniu 2008r. oraz w lutym - marcu, czerwcu - lipcu, wrześniu i grudniu 2009r. (vide: zaświadczenie Urzędu Skarbowego k.35 akt ZUS co do wpłat z tytułu podatków zryczałtowanego oraz VAT)

Obowiązek obalenia omówionego wyżej domniemania w kontradiktoryjnym procesie cywilnym stosownie do reguł wyznaczonych przez art.6 k.c. oraz art.232 k.p.c. spoczywa na wnioskodawcy, jako wywodzącym z tego faktu skutki prawne. Zasada kontradiktoryjności oznacza nie tylko prawo, ale też obowiązek czynnego udziału stron w procesie w celu wykazania zasadności swego stanowiska. Sąd (zwłaszcza po zmianie przepisów w lipcu 1996r.) prowadzi postępowanie w takim zakresie, w jakim zostanie ono zainicjowane przez strony, na Sądzie też nie spoczywa obowiązek wszechstronnego wyjaśnienia sprawy przed jej merytorycznym rozstrzygnięciem. Innymi słowy To strony, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. (por. uzasadnienie SN z dnia 17.12.1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76) Stosownie do art.232kpc Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Postępowanie dowodowe Sąd może prowadzić z urzędu tylko w wyjątkowych okolicznościach. Tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5.11.1997r. w sprawie III CKN 244/97 OSNC 1998/3/52: „Możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu nie wskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej (art. 232 k.p.c.)” Wypada tu też przywołać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w sprawie II CKN 417/98 Prok. i Pr. 1999/11-12/35: Zmiany kodeksu cywilnego wprowadzone ustawą z dnia 1 marca 1996 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 189) nie ograniczają się do wprowadzenia nowego systemu środków odwoławczych. Skreślenie art. 3 § 2 k.p.c., zmiana treści art. 316 § 1, art. 6 i art. 232 k.p.c. pozwoliły na przywrócenie zasady kontradiktoryjności i uwolnienie sądu orzekającego od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. orzeczenie SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113). Nadmierna ingerencja Sądu w kierunku przejścia od strony inicjatywy dowodowej mogłaby się spotkać ze skutecznie podniesionym przez drugą stronę słusznym zarzutem naruszenia zasady bezstronności. Faktem jest, że postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wiąże się z pewnymi odrębnościami również w tej sferze, jednakże Sąd nie może zastępować działaniem z urzędu strony procesowej tym bardziej wówczas, gdy jest ona reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego.

W postępowaniu dowodowym przeprowadzonym w przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie sprostął tym wymogom i nie naprowadził przekonujących dowodów podważających fakt prowadzenia pozarolniczej działalności w całym okresie objętym wpisem do ewidencji.

Takiego dowodu w żadnym razie nie stanowią informacje z Urzędu Skarbowego, z których wynika, że wnioskodawca jedynie w niektórych miesiącach przedkładał rozliczenie przychodu. Okoliczność powyższa świadczy bowiem wyłącznie o tym, że w tych miesiącach, w których wnioskodawca dokonywał rozliczenia podatkowego, wywiązywał się on z ustawowych obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę w tym zakresie. Z faktu braku rozliczeń z Urzędem Skarbowym nie wypływa natomiast wniosek, że wnioskodawca w pozostałych okresach nie prowadził działalności. Oczywiście, nawet jeżeli aktywność w zakresie prowadzonej przez wnioskodawcę działalności czasowo spadała czy to na skutek braku frontu robót, czy to na skutek poświęcenia się obowiązkom związanym z pomocą przy pracach rolniczych to przerwy te w żadnym razie nie świadczą o zaprzestaniu działalności gospodarczej – na co słuszenie zwrócił uwagę Sąd I instancji. Jak długie były to przerwy – o ile faktycznie występowały – tego wnioskodawca nie wykazał.

Jakkolwiek słuszenie wytkniętym przez apelanta błędem jest pominięcie przy omawianiu dowodów korespondencji z Urzędem Skarbowym w D., niemniej jednak z tej korespondencji także nie wynikają żadne istotne dowodowo kwestie. Z załączonego bowiem pisma stanowiącego odpowiedź na pismo wnioskodawcy wynika jedynie, że wnioskodawca poinformował tą instytucję o osiągnięciu przychodu w okresie pomiędzy 04.02.2006r. a 28.09.2006r. na terenie Irlandii. Nie wynika z tego jednak ani to, czy faktycznie wnioskodawca wykonywał zatrudnienie w Irlandii, ewentualnie na jakiej podstawie prawnej w szczególności czy był objęty ubezpieczeniem społecznym, czy działalność ta była wykonywana w ramach zarejestrowanej w Polsce działalności gospodarczej tudzież na w ramach pracy najemnej czy też np. umów cywilnoprawnych. Przywołane przez wnioskodawcę pismo mogłoby istotnie stanowić punkt wyjścia do przedstawienia dalszych dowodów, tak się jednak nie stało. Sam wnioskodawca w swych zeznaniach nie wyjaśnił niczego istotnego na temat tej pracy podając wyłącznie, że „była to praca legalna i płacił tam podatek”. Z korespondencji złożonej do akt wynikać by mogła jeszcze jedna istotna kwestia nie pozostająca bez znaczenia dla sfery

podlegania ubezpieczeniu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Mianowicie, wynika z niej, że Inspektor Urzędu Skarbowego w D. powołuje się na informację podaną przez wnioskodawcę o zatrudnieniu w ramach stosunku pracy w okresie od 28.09.2006r. do 31.12.2006r. Problem jest jednak w tym, że kwestia ta nie była przez wnioskodawcę podniesiona w toku postępowania w jakikolwiek sposób.

Także zeznania wnioskodawcy (k.56-57) nie wniosły do sprawy żadnych istotnych treści. Sprowadzają się one bowiem do podania nieprawdziwej informacji o przyczynach wyłączenia z ubezpieczenia rolniczego oraz ogólnikowego stwierdzenia, że działalność gospodarczą prowadził „rzadko” tudzież „dorywczo”. Warto w tym miejscu zauważyć, że przesłuchanie wnioskodawcy odbyło się na rozprawie, w której uczestniczył zawodowy pełnomocnik skarżącego. Tymczasem aktywność pełnomocnika ograniczyła się do zadania wnioskodawcy jednego pytania, które skutkowało udzieleniem przez wnioskodawcę wyjaśnienia, że praca w gospodarstwie rolnym wykonywana jest przez cały rok, zaś szwagier skarżącego hodował dużo świń, „przy których była robota”.

W konsekwencji tak prowadzonego postępowania dowodowego, gdzie skarżący nie wykazał elementarnej aktywności procesowej, Sąd prawidłowo przyjął – choć niezbyt umiejętnie to wyraził - że domniemanie prowadzenia przez wnioskodawcę działalności gospodarczej nie zostało skutecznie obalone.

Dla uzupełnienia godzi się tylko podkreślić, że wnioskodawca nie wykazał także żadnej inicjatywy w postępowaniu apelacyjnym, choć nawet samo odroczenie rozprawy celem pozyskania właściwych akt (których braku skarżący również nie zauważył) powinno skłonić wnioskodawcę do jakiegokolwiek aktywności dowodowej.

W kontekście powyższych zaniechań marginalne znaczenie ma to, że wnioskodawca w apelacji ograniczył się do zarzutów naruszenia przepisów ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jt.: Dz.U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) pomijając ten fakt, że przedmiotem oceny Sądu Okręgowego były dwie decyzje, w tym pierwsza z nich oparta na obowiązujących do końca 1998r. przepisach art.1 ust.1 i 2 oraz art.3 ust.1 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin. (jt.: Dz.U. z 1989r. Nr 46, poz.250 ze zm.), której tytuł pozwany nieprawidłowo, bo z pominięciem regulacji obowiązującej od 31.05.198r., pozwany przywołał w osnowie decyzji. Mając jednak na względzie poczynione powyżej rozważania, obie decyzje odpowiadają prawu albowiem oparte są na właściwych przepisach statuujących obowiązek ubezpieczenia społecznego w stosunku do osób prowadzących działalność gospodarczą.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał, że mimo stwierdzonych mankamentów orzeczenie Sądu I instancji odpowiada prawu a przede wszystkim jest wypadkową dostarczonego przez strony materiału dowodowego, wobec czego apelacja podlegała oddaleniu stosownie do art.385 k.p.c.